

„Di Maio ragyogó író, aki rabul ejti az olvasót.”

– *Historical Novel Society*

A woman with short, wavy brown hair, wearing a vibrant red dress, stands in a rainy London street. She holds a large, dark brown umbrella over her head. In the background, the silhouettes of Big Ben and a street lamp are visible against a misty, blue-tinted sky. The overall mood is classic and atmospheric.

SOHASE FELEDD!

*fine
selection*

C A M I L L E D I M A I O

C A M I L L E D I M A I O

SOHASE
FELEDD!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*A férjemnek, Robnak ajánlom.
Te vagy az én saját romantikus mesém.
Biztatásod, támogatásod és vad ötleteid nélkül
ez a könyv nem jöhetett volna létre.*

*Édesapámnak, Pete-nek.
Ha nem ismertté té volna meg a gyönyörű zenével,
ami ezt a történetet ihlette, ez a könyv most nem létezne.
A reggeli és a kávé mellett tett megjegyzéseid
felbecsülhetetlen értékűek voltak.*

*Édesanyámnak, Chrisnek.
Már kislánykoromban, amikor még csak
butuska történeteket írtam, hittél abban,
hogy egyszer kiadják a munkáimat.
Köszönöm, hogy elültetted bennem az olvasás szeretetét,
és hogy fáradhatatlanul bővítetted a szókincsemet!*

Abertillery, Anglia – 1961

A kinti felfordulástól összereztem, és a kezemből a szőnyegre potyogtak a pirulák. A színezékük undorító sárgára festette izzadt tenyeremet. Mióta szorongathattam őket? A szoba túlsó végén lévő óra számlapja elmosódott a szemem előtt. Annyi biztos, hogy órák teltek el.

Először eleresztettem a fülem mellett a kopogást, mert eltökéltem, hogy lenyelem a megmaradt kis kapszulákat, hogy olyan álomba ringassanak, amiből nincs ébredés. Két évtizednyi vezeklés éppen elég volt. Ma este talán képes lettem volna megtenni.

Bárki is állt azonban az ajtó előtt, kitartóan kopogtatott tovább. A pirulákat a szőnyegen hagytam, későbbre halasztva, hogy döntsek a sorsuk felől, és inkább kitapogattam a komód tetején a szemüvegemet. A kezem beleütkezött egy fényét vesztett, ezüst képkeretbe, az megbillent, majd felborult. Ez volt az egyetlen fényképem. Egy fiatal férfi nézett vissza rám a megbarnult fotóról, ahogy épp füttyre csücsörítette a száját. Nem tudta, hogy fényképezik. Ez volt az egyetlen bizonyíték, amit megőriztem a bűnömről.

Belebújtattam a lábamat az elvágólag az ágy mellé készített papucsomba, és felvettem a székről az összehajtogatott háziköntösömet. Öszönös hiúságottól vezérelve végigsimítottam a hajamon. A tükröket

ellenben már régóta kerültem, most sem néztem bele abba, amit a bérelt lakás többi bútorával együtt megkaptam.

Felkapcsoltam a villanyt, és összehúztam a szemem a hirtelen fényözöntől. A kopogás abbamaradt. Kiakasztottam a láncot, és résnyire nyitottam az ajtót, hogy megnézzem magamnak a zargatómat.

Az egyik Campbell gyerek volt az. Sokan voltak testvérek, az előttem álló, langaléta fiú az idősebbek közé tartozott. Thomas. Tommy. Timothy. Nem számít.

– Miss Bailey?

– Mit keresel itt ilyen későn?

A hold magasan járt az égen, és már leszállt az a fajta éjszakai csend, ami kísérteteket és rémálmokat hív elő.

– Baj van anyával. Nagyon rosszul van.

– Megindult a szülés? Még hátra van pár hete.

– Szerintem Isten másként gondolja. Már úton van a baba. De most valami nincs rendjén.

– Istennek ehhez semmi köze.

A fiú eleresztette a füle mellett az istenkáromlást, ahogy szinte mindenki tette ezekben a poros kisvárosokban, amikor az ájtatos társalgásnál nagyobb szükségük volt a betegápolói tudásomra.

– A furgonnal jöttem.

Erős túlzás volt így neveznie az odakint várakozó szánalmas ócskavasat. Ahogy én is beültem a siralmasan alultáplált fiú mellé, a jármű megrogyott a súlyunk alatt. Egy pillanatig azt gondoltam, talán gyorsabb – és kevésbé kockázatos – lenne gyalog megtenni a Campbell-farmig vezető négy mérföldet. De nem szóltam semmit. Talán kigyulad ez a tragacs, és nem kell a pirulákkal bajlódnom.

Csendben haladtunk, csak a motor köhögése és a rázós úton csikorgó kerekek zaja hallatszott. A csillagok fényében a kezemet

nézegettem; a pókháló alakú sebhelyek úgy elcsúfították, hogy még ennyi idő után is elborzadtam a látványtól. A körmöm viszont meglepően szép maradt, noha a háború óta nem ápoltam.

A fiú csak egyszer szólalt meg, teljesen értelmetlen dolgot közölt. De a szavai eszembe juttatták a régi fényképet, ami elárvultan hevert az ágyam mellett.

– A fivérem elment Trammel atyáért, de nincs a városban. Egy vendég van nála, valami McCarthy atya. Ő azonnal jönni fog.

McCarthy! Megdermedtem a név hallatán. Persze, több ezer ilyen nevű ember létezett, de már jó ideje nem találkoztam eggyel sem. Számomra csak egy McCarthy jelentett valamit. Ő jelentett mindent a világon!

Első fejezet

Bootle, 1937 májusa

– **JÓ NAPOT, MISS WESTCOTT!** Örülök, hogy látom.

A titkárnő arca épp olyan gránátpiros volt, mint az enyém, ám ő bizonyára buzgó ecsetvonásoknak köszönhette a színt, míg én a hosszú loholásnak, végig a város gidres-gödrös utcáin.

– Én is örülök, Miss Ellis! – válaszoltam. – Jobban van már? Amikor legutóbb itt jártam, azt mondták, betegeskedik.

– Már sokkal jobban vagyok. Drága öntől, hogy érdeklődik. – Az órájára nézett. – Egy kicsit később érkezett a megszokottnál, nem igaz, kedvesem?

– A busz még a Southport Roadon defektet kapott, úgyhogy onnan gyalogoltam.

– Az bizony elég hosszú séta egy ilyen ifjú hölgynek.

– Nem tudták megmondani, mikor jön a másik busz, én meg el akartam kapni Charlest a délutáni sziesztája előtt.

Nem sikerült kikerülnöm az aszfalton tátongó gödröket, amiket a tegnapi zápor megtöltött vízzel, így aztán a szoknyám bal oldalán legyező formájú sárfolt éktelenkedett egy mellettem elszáguldó

gépkocsi jóvoltából. Szerencsére Miss Ellis egy tejüveges ablak mögött ült, amit csak a bejárati csengő hangjára nyitott ki, ennél fogva nem láthatott engem deréktól lefelé.

Miss Ellis erőteljesen, vállból jövő mozdulattal biccentett.

– Hát igen, nem lesz rá sok ideje. Nemrég evett, úgyhogy most biztosan elment sétálni.

A karórámra pillantottam. Nem késhettem le az utolsó buszt hazafelé. Hogy magyaráznám meg, mit keresek Liverpool határán kívül?

Miss Ellis figyelme visszatért csillogó, fekete írógépéhez, én pedig néztem, ahogy az ujjai táncot járnak a billentyűkön. Egyszer csak megállt a keze a levegőben, és megint felém fordult.

– Szüksége van még valamire, kislányom?

– Csak egy szívességet szerettem volna kérni.

– Magának bármit, hiszen tudja. Nos, mi lenne az? – A tőle megszokott közvetlenséggel paskolta meg a kezemet.

– Nyár végén elmegyek. Ha írni fogok Charlesnak, felolvasná neki a leveleimet?

Miss Ellis zavartan vonta össze a szemöldökét, mintha megfedkeztem volna arról, hogy az ikertestvérem vak és siket.

– Ne nézzon így rám, Miss Ellis! Tudom, hogy képtelenül hangzik. De hiszek benne, hogy Charles érezni fogja a hangja rezgését, és engem vigasztalna a tudat, hogy nincs egyedül ezen a helyen.

– Te jó ég, kedvesem, hát persze! De nem kell aggódnia amiatt, hogy Charles egyedül marad. Szerzett magának egy barátot.

– Tényleg? Egy másik bentlakót?

– Nem, nem közülük való. A kertész az. Vagyis, a kertész fia. Hétvégezte kisegít. Amikor itt van, mindig elidőzik egy kicsit a maga testvérénél. Nem túl hosszán, de szegény fiúnak igazi boldogság. Még valami futó mosolyt is láttam Charles arcán. Kétszer is!

Kihúztam magam, egészen fellelkesülve a hír hallatán. A testvérem időnként nehéz eset tudott lenni, emiatt az itt dolgozók úgy löcsölték a gondozását a legutoljára felvett társukra, ahogy azt egy kellemetlen éjszakai műszakkal tették volna a gyárban.

– Igen, így igaz – nyomatékosította a szavait Miss Ellis. – Meg fogja látni. De mondja csak, hogyhogy leveleket fog írogatni? Hová készül, kedvesem?

Két nappal ezelőtt jött meg a boríték a postával, és a szüleimnek még nem szóltam róla. Lucille-nak sem volt alkalmam elmondani, mert amióta véget ért a tanítás, az apja üzletében kellett kisegítenie. Tehát most először hagyta el a számat a hír.

– Felvettek a londoni Szent Tamás Kórház Nightingale-féle tanintézetébe.

– Ó, hát ilyen nagyszerű hírt régen hallottam utoljára! Ne mozduljon!

Azzal Miss Ellis felemelkedett a székéből, jelentős bemélyedést hagyva maga után a kárpiton. Kitérta az előtérbe vezető ajtót, és olyan szeretettel ölelt át, amilyenre az otthoniaktól aligha számíthattam.

Már azt hittem, többé nem jutok levegőhöz, amikor Miss Ellis végül eleresztett.

– Tudja, hogy nagyon fog nekünk hiányozni, de maga lesz a legjobb és legkedvesebb nővér az országban! Egész biztos vagyok benne! Csak el ne felejtse a régi barátait, ha ott fog lakni abban a puccos nagyvárosban!

Megfogtam a kezét.

– Semmi esetre sem! Majd írok magának is.

– Ne foglalkozzon vele! Úgyis mindent megtudok a testvérenek szóló levelekből. Inkább tanulásra fordítsa azt az időt! És ne aggódjon! Nagyon büszkék vagyunk magára. – Megszorította a karomat,

aztán lenézett, és aggodalom ült ki az arcára, ahogy felmérte a szoknyám és a cipőm siralmas állapotát.

Ekkor megcsörrent a telefon, és Miss Ellis eltűnt a másik helyiségben. Felvette a kagylót, de mindjárt el is takarta a kezével, és a fejével az előtér irányába bökött.

– Törülközőt talál – olvastam le a szájáról – a „Mosoda” feliratú helyiségben. – Azzal visszatért a telefonhíváshoz. – Bootle Intézet. Miben segíthetek?

Ahányszor csak itt jártam, majdnem mindig ugyanezt a beszélgetést hallgattam végig. A vonal másik végén egy kétségbeesett pár, akik hajlandóak megtenni az ide vezető hosszú utat. A gyerekük nem egészen olyanra sikeredett, amelyet vártak, és most kétségbeesetten keresnek egy helyet, ahol lerakhatják a terhüket. Mintha feltennék egy polc tetejére, hogy aztán nagy ritkán levegyék, vagy akár meg is feledkezzenek róla. A rendszeresen érkező számlák megnyugtadják a lelkiismeretüket, és elégedetten nyugtázzák, hogy az intézet fényűzése megfelelően pótolja a szerető család gondoskodását.

A század elején az ilyen szerencsétlen kimenetelű szülésekre az egyetlen megoldást az állami fenntartású Elmebetegek és Szellemi Fogycékosok Intézete jelentette. Akinek elég vastag volt a pénztárcája, ma már a márványborítású, levendulaillatú Bootle Intézetet is választhatta, ahol ólomüveg ablakok és a legkiválóbb orvosok közé, fényűző magányba száműzhetette a gyermekét.

A vécé mellett találtam meg a Miss Ellis által mutatott helyiséget, és elámultam a polcokon fekvő, mennyezetig feltornyozott, hófehér törülközők láttán. Végigsimítottam puha, lekerékített széleiken. A legtöbb nagyobb volt annál, mint amekkora nekem kellett, de végül találtam egy megfelelő darabot, az egyik sarokban pedig örvendezve fedeztem fel egy mosdókagylót. A csap alá tartottam a törülközőt,

kicsavartam belőle a felesleges vizet, majd tisztogatni kezdtem vele a szoknyámat – hasztalanul. A sárpöttyök csak sötétebbek lettek, széleik ovális foltokká folytak szét.

Nagyot sóhajtottam, és megkerestem a szennyes törülközők tartóját. Úgy igazítottam el a szoknyámat, hogy a folt csak hátulról látszódjon, elől meg addig simogattam az öltözékemet, amíg úgy nem láttam, többet nem tudok kihozni belőle.

Amikor visszaértem, Miss Ellis még mindig telefonált, közben jegyzetelt és bólogatott. Elmentem a díszesen faragott szekrény elé, amire sorban magazinokat pakoltak ki. Minden látogatásom alkalmával azzal szórakoztam, hogy megpróbáltam valami újdonságot felfedezni a faragásokban. Ezúttal egy profilból ábrázolt angyalt pillantottam meg a bal oldali fiókon. Titokzatos volt az arca, nem tudtam eldönteni, vidám-e, vagy dühös. Anya imádta volna. A szekrény minden kétséget kizáróan értékes darab volt, a Christie's aukciósház katalógusában a legjobb ajánlatok közé kerülhetett volna. A Bootle Intézet már csak ilyen hely volt.

Elvettem egy *Vogue* magazint, de ezt a számot korábban már láttam, így inkább lehunytam a szemem, és a kanapé plüsspárnái közé süppedtem; épp csak a lábujjam hegye érte el a padlót. A helyiség másik végében az óra egyetlen mély zengéssel ütötte el az egész órát. Ha azelőtt haza akartam érnem, hogy keresni kezdtek volna, két óra előtt el kellett indulnom. Charlesnak azonban egyelőre nyoma sem volt.

A kezemet néztem és egy apró körömszakadást piszkáltam. Lucille lakkozta ki a körmömet múlt vasárnap, epertortára emlékeztető halvány rózsaszínűre. Legrégebbi barátnőm biztos kézzel dolgozott, és bár összeszidott, amiért „húszezerféle színem” van, mosolyogva mártogatta a kis ecsetet az üvegcsébe.

Ahogy az óra elütötte a negyedét, mintha felgyorsult volna az idő. Már éppen kezdtem feladni a reményt, amikor kamaszosan csengő fecsegést hallottam a súlyos, külső ajtó túoldaláról.

Ahogy az ajtó kinyílt, a bentlakók sokszínű csoportját pillantottam meg: fiatalok és idősebbek vegyesen, egyaránt megrekedve a kortalan ártatlanság azon állapotában, amely képessé tette őket arra, hogy elgyönyörködjenek egy katicabogárban vagy éppen egy szappanbuborékban. Néztem, ahogy bevonulnak, a testvéremet kerestem köztük, mígnem az utolsók között végre megpillantottam őt. Egy fiatal férfira támaszkodott, akit korábban még nem láttam. Szokatlan módon elállt a lélegzetem, ahogy az ismeretlen fürkészttem. Magas volt, a haja hullámos, a szeme malátaszínű. A segédápolók ropogásra keményített egyenruhájától eltérően vastag vászonnadrágot és gyűrött fehér inget viselt. A lehető legnagyobb türelemmel és olyan finom óvatossággal fogta Charles karját, amelyet még senkinél nem tapasztaltam titkos látogatásaim során.

Felálltam, elvettem egy újabb magazint, és a lapok fölött kukucskálva figyeltem, ahogy a testvéremmel a hálótermi szárny felé veszik az irányt. Mindenki megelőzte őket, a fiatalember azonban minden sietség nélkül igazodott Charles csoszogó lépteihez.

Az iratszekrény egyik fiókja becsapódott mellettem, és én össze-rezcentem a zajra.

– Elnézést, kedvesem – mondta Miss Ellis, miközben megpördült és kinyitott egy másik fiókot.

– Semmi baj – nyugtattam meg, és félretettem a magazint. Ekkor vettem észre, hogy a rókavadászatról szól. Ráadásul fejjel lefelé tartottam.

– Vadászni készül? – kerekedett el Miss Ellis szeme, én pedig nem túl meggyőzően rámosolyogtam.

– Ki az a férfi Charles mellett?

Egy közeli ablak üvegén megpillantottam a halvány tükörképe-
met, és a fülem mögé simítottam egy elszabadult hajtincset.

– Ó, az ifjabb McCarthy lesz az! Akiről meséltem magának. Ked-
ves fiú, és még jóképű is. Milyen kár, hogy...

Megcsörrent a telefon, mielőtt Miss Ellis be tudta volna fejezni
a mondatot.

– Egy pillanat, kedvesem – mentegetőzött, és az íróasztalához sie-
tett. Az ötödik csengetésnél vette fel a kagylót. – Bootle Intézet. Mi-
ben segíthetek?

A távolból porszívóbúgást, az ebédlőből tányérsörömpölést hal-
lottam, a kibontakozó szimfóniájukba beleolvadt Miss Ellis hang-
ja is. Az intézet életre kelt, felélénkülve, amint a lakók megérkeztek
napi sétájukból. Én azonban teljes figyelmemmel a távozóban lévő
testvéremre és a kísérijére összpontosítottam.

Mielőtt még több értékes percet elvesztegettem volna, utánuk
eredtem a folyosón, majd fel a lépcsőn.

A lépteim zaját elnyelte a hosszú, keleti futószőnyeg, így semmi
nem jelezte közeledtemet Charles ajtaja elé. Arra számítottam, hogy
fivéremet délutáni alvásához készülődve találom, hiszen súlyos fogya-
tékossága sok olyan tevékenységből kizárta, amit a többiek élvezni
tudtak. Havonta látogattam Charlest, azzal a szándékkal, hogy meg-
törjem egymás után sorjázó napjainak egyhangúságát. Se nem lát,
se nem hall. Nem is úgy gondolkodik, ahogy a többiek. Csak megy,
amerre vezetik.

Mégsem az ágyában találtam, hanem az ablak mellett, aminek
szokatlanul széles párkányán zöld növényekkel teli, színes csere-
pek sorakoztak. Charles esetlenül támaszkodott a fiatalemberre.
McCarthyra.

McCarthy megfogta Charles kezét, és a cserepekbe halmozott földhöz húzta; Charles sorban egymás után érintette meg mindet. Az ismerős arcon mosoly futott át – Charles az ilyen mosolyokat eddig csak az én látogatásaimra tartogatta. Az ujjai végigcirógatták a puha leveleket, és kitapogatták a növények szárát. Gyermeki elragadtatással bökdöste a virágföldet.

Mozdulatlanul álltam, mert elvárásolt, ahogyan Charles erre az egyszerű dologra reagált. Ekkor McCarthy megfogta az egyik levelet, és egy kukacnak látszó valamit szedett le róla. Charles karjára helyezte, mire a testvérem elnevette magát. A szívemhez kaptam az elragadó hang hallatán, amihez hasonlót még soha nem hallottam tőle. A kukac előbb a könyökétől a csuklójáig araszolt, majd vissza, végül megállt. McCarthy visszatette a cserépbe, és Charlest a székéhez vezette. Megpaskolta a párnát, és a testvérem háta mögé igazította. Azután felnézett, és hirtelen tudatosult benne a jelenlétem.

Rám mosolygott, engem pedig meghökkenítő érzés kerített hatalmába. Olyan volt, mint a kandalló izzása a hideg szobában. Győzködtem magam, hogy csak a nyári melegtől vörösödtem ki. Semmiképpen sem a férfi szeme, vagy fodrást nem ismerő hajtincsei miatt. Olyasmi után kutattam a szobában, ami elvonná róla a figyelmemet, de a dísztelen falaktól ilyen segítséget aligha remélhettem, így hát kénytelen voltam viszonzni a pillantását.

– Jó napot! – böktek ki. – És köszönöm. Mármost hogy véletlenül megláttam, milyen kedvesen foglalkozik vele.

– Charlesszal? Ó, hát mi jó cimborák vagyunk. Nem igaz? – Megveregette Charles vállát, nekem meg elállt a lélegzetem örömben, annyira tetszett ez a gesztus.

– Julianne Westcott vagyok. Charles a testvérem. – Idegenül hangzottak a szavak a számból. Lucille volt az egyetlen barátnőm, aki tudott

a testvéremről. Könnyek közt osztottam meg vele a felfedezésemet, miután két évvel ezelőtt rábukkantam az iratokra Anya öltözőszobájában.

– Kyle McCarthy a nevem. Apámnak segíték a kertben. – Azzal kezet nyújtott.

Abban a reményben, hogy nem veszi észre, milyen hevesen ver a szívem, könnyedén fogtam meg a kezét, és olyan gyorsan eresztettem el, amennyire csak az illem megengedte.

– Tehát maga nem ápoló?

Elnevette magát.

– Jaj, dehogy! Pár héttel ezelőtt ismerkedtünk össze Charlesszal, odakint az udvaron. A földön ült, és a kezével simogatta a fűszálakat. Az ápoló mindent elkövetett, hogy talpra állítsa, de Charles megmakacsolta magát. Odamentem egy vödörrel, szedtem bele egy kis füvet, és beletettem a kezét. Aztán egy kicsit megemeltem a vödört, mire persze neki is fel kellett emelkednie, mert nem akarta elereszteni a füvet. Lassan, fokozatosan talpra állt, és szépen visszasétáltunk a hálószobákhoz.

– Ezt maga megtette a testvéremért?

– Hát, csak jobb volt, mint a kényszerzubbony. Szerintem az lett volna a következő fokozat. Néha nagyon makacs tud lenni.

Makacs. Anya is ezt mondta rám gyerekkoromban, amikor uzsonna közben a lábamat lógattam, és nem voltam hajlandó abbahagyni. És Apa is ezt mondta rám, amikor nem adtam fel egy-egy reménytelen sakkjátszmát. Elszomorított a gondolat, mennyivel több közös lehetne bennünk a testvéremmel, ha nem választott volna el tőle a távolság, és a képességeink közt tátongó szakadék. Igazi barátok lennénk; szaladgáltunk volna a Newsham Park udvarház folyosóin, és bújócskáztunk volna, amíg csak Anya vagy a legújabb nevelőnő ránk nem szól, hogy ülünk a fenekünkön és viselkedünk rendesen.

– Valójában most egy kis játékot játszunk. Igaz-e, cimbora?

A testvérem arcára visszatért a megszokott kifejezéstelen tekintet, mégis azt kellett gondolnom, hogy valamiképpen érzi, barátok veszik körül.

– Mindenesetre a héten behoztam pár cserepes növényt a szobájába. Gondoltam, talán érzékeli fogja a különbséget, ahogy nőnek. – Vállat vont. – Vagy legalábbis lesz mivel elfoglalnia magát idebent.

– És a kukac?

– Az egy hernyó. Múlt héten találtam, és ideraktam a növények közé. A kis ravasz megpróbált kimászni, de úgy látszik, most már jól érzi itt magát.

– Bármilyen is az, annyi biztos, hogy ezelőtt soha nem hallottam nevetni Charlest.

– Hát nem csodálatos?

Csak bólintottam, és összeharaptam az ajkamat, mielőtt kitört volna belőlem a zokogás. Nem volt olyan szó, amivel leírhattam volna Kyle-nak azt a hangot, amire annyi éven át vártam. A nyelv korlátait összekapcsolódó tekintetünk hidalta át. Végül Charles megmozdult a székében, és ezzel magára vonta a figyelmünket.

– Ha megbocsátanak – szólalt meg ekkor Kyle –, most vissza kell mennem a kertbe. Örültem a találkozásnak. – Előhúzta a sapkáját a farzsebéből, és miután a fejére tette, udvariasan felém billentette.

A falhoz húzódtam, hogy csak a szoknyám tiszta eleje látszódjon. Ahogy Kyle elhaladt mellettem, kellemes, földes illat csapott meg, fű és talaj keveréke. Miután kiment, az ablakhoz léptem, és figyeltem, ahogy visszamegy a kertbe egy idősebb férfi oldalán, aki épp úgy nézett ki, mint ő, csak idősebb kiadásban.

Charlesszal visszatértünk a megszokott rutinunkhoz, amitől általában mosolyra derült az arca.

– Szeretlek – mondtam neki, és a szó ütemére háromszor megszorítottam a kezét. Rám ismert, még ha csak az általunk kialakított szertartás miatt is, nem pedig abból, hogy tizennyolc évvel ezelőtt együtt voltunk az anyaméhben. Ő is ugyanúgy megszorította a kezemet. Hiába mondták, hogy csak reflexszerű mozdulat, én többnek hittem annál.

Mandulavágású szeme és közönyös arckifejezése minden köztünk lévő hasonlóságot elfedett – ha ugyan létezett ilyen hasonlóság. A hajunk aranyszínű árnyalata azonban megegyezett, és mindketten odavoltunk a csokoládéért. Előhúztam egy tábla Cadburyt a táskámból. A kedvencünk! Mogyorós étcsoki.

Éppen Charles szája szélét törölgettem, amikor Miss Ellis bekukkantott.

– Jól látom, hogy csempészárut eszegetnek?

– Ne árulja el az orvosnak!

– Megvesztegethető vagyok.

Elővettem egy újabb táblát a táskámból, erre elvigyorodott. Kettétörte, a felét visszaadta, majd óvatosan koccintottunk a csokidarabokkal.

– Egészségére, kislány!

– Egészségére!

A csokoládét majszolva újból az ablak vonta magára a figyelmemet. Miss Ellis követte a pillantásomat.

Kyle könnyedén kapta a vállára a mulcsos zsákokat, pedig biztosan súlyosak voltak.

– Nem lesz jó vége, ha róla ábrándozik.

Zavartan kaptam el a tekintetemet az ablakról.

– Nem tudom, miről beszél.

– Nagyon is jól tudja. A McCarthy fiúról. Nem... szabad.

– Nem szabad?

– Így is mondhatjuk. Durhamben jár iskolába, most csak nyári szüneten van. De nem is akármilyen iskola az. A neve Ushaw College. – Miss Ellis a komódra támasztotta a könyökét, és furcsa, bocsánatkérő arccal nézett rám.

– Nem hallottam róla.

– Nem is feltételeztem. Papi szeminárium.

– Szeminárium? Azt mondja, hogy valamilyen lelkipásztornak készül?

– Nem abban az értelemben, ahogy mi gondoljuk. Az a fiú katolikus, Miss Westcott. Pap lesz belőle.

A földszinten kettőt ütött az óra, zengése egészen az emeletig felhallatszott. Haza kellett indulnom.

Második fejezet

A TÜKÖR ELŐTT ÁLLVA MAGAM ELÉ TARTOTTAM a két ruhát. A bő aljú, fűzős koktélsruha – maga az ártatlanság. A testhez simuló, sárgásbar-na együttes – rafinált. Ez lesz az! A szűk szoknya éppen a térdem alá ért. Elővettem egy zöld salát, többféleképp is magamra próbáltam, végül úgy döntöttem, megkötöm a nyakamban. A zöld szín kiemeli a szememet, legalábbis mások ezt állították. Jobbra-balra forogtam, a tükörképemet vizsgálgattam. Pont jó! Ezt veszem fel a Bottle-ba.

Éles fütyty hangzott fel a hátam mögött, mire én összerezentem, és az ajtó felé fordultam.

– Apa!

Összefont karral támaszkodott az ajtófélfának.

– Nézzenek oda! Azt hittem, csak Lucille-lal mentek a mozgóba.

Belecsúsztottam a lábamat egy aranyosan csillogó, lapos sarkú cipő-be, és elvigyorodtam.

– Már nem hívják mozgónak. Vicces vagy! – A cipő párját is ki-vettem a dobozból, lefejtettem róla a színes csomagolópapírt, és bele-szuszakoltam a lábamat. Az ujjamat nem tudtam mozgatni benne, de az eladó azt ígérte, hogy a bőr idővel engedni fog. És ami még fonto-sabb, szenzációsan nézett ki.

– Soha nem fogom megérteni a nőket. Én biztos nem bírnék órákig ülni szoknyában és magas sarkú cipőben.

– Remélem is! Elég furcsán néznél ki.

Nevettünk, Apa arca egészen kivörösödött. Odalépett hozzám, és a vállamra tette a kezét.

– Nem hozlak ilyen kellemetlen helyzetbe.

Pusztit nyomtam az arcára, aztán letöröltem az otthagytott rúzs-foltot.

– Indulnom kell.

Megfogta a karomat.

– Várj csak, hercegnő! Azért jöttem, hogy szóljak, a mai mozizás elmarad.

Kedélyes hangja komorra változott. Megdermedtem. Rájött volna, hogy a Bootle-ba szoktam járni? Nem tartottam valószínűnek, noha nem egyszer azt kívántam, bárcsak megtudná. Akkor végre kimondhatnám a nyelvem hegyén lévő kérdéseket.

– IRA-s¹ huligánokat tartóztattak le tegnap este az egyik raktárnál – mondta. – Mavis, szokás szerint, túlságosan is ideges lett, és ma nem jön be dolgozni. Segíthetnél a könyvelésben.

Az IRA-sok Liverpoolt eddig nem tartották rettegésben, de azt beszéltek, hogy a part menti kereskedelem veszélyben forog. Ha tényleg így volt, Apa raktárai és az Albert Dokkban lévő vámkezelési irodája ideális célpontnak tűntek. Apa rendíthetetlen nyugalma újabban teret engedett bizonyos katolikusellenes megjegyzéseknek, és nyíltan kiállt a Németország elleni háború mellett.

¹ IRA, Irish Republican Army, azaz Ír Köztársasági Hadsereg. Katonai jellegű, baloldali, nacionalista, ír, republikánus szervezet, amely Észak-Írország Egyesült Királyságból való teljes kiszakadásáért, illetve annak Írországgal történő egyesüléésért harcol mind katonai, mind politikai úton.

– Veled megyek – biztosítottam, és mosolyt erőltettem az arcomra. Igyekeztem titkolni, mennyire elkésérít ez az új terv. De Apa nem sok mindent szokott kérni tőlem, és általában kellemesen töltöttük a napot a dokkban. Választhattam, honnan hozassunk ebédet, és a ládák tetején tartottunk rögtönzött pikniket.

– Jól van. Tíz perc múlva találkozunk odalent. Betty megcsinálja a reggelit, és utána indulhatunk. – Mintegy végszóra, a földszintről megcsapta az orromat a sült kolbász illata.

Apa az ajtó felé fordult, aztán vissza, énfelém.

– Holnap is lesz nap. Lucille biztos meg fogja érteni.

Hát persze, hogy megértette volna. Csak éppen nem az volt az igazi terv. Bootle nem várhatott még egy napot. Ha ma nem megyek, még egy hét eltelik, Kyle ugyanis csak szombatonként dolgozott. Ezt az apró részletet Miss Ellistől tudtam meg, amikor ravaszul igyekeztem újabb információkra szert tenni. Miután erről értesültem, kész voltam a korábbinál gyakrabban ellátogatni az intézetbe.

Engem is meglepett a kertész iránt tanúsított érdeklődésem, aki annyira figyelmes volt a testvéremhez. Lucille gyakran a szememre vetette, milyen közömbös vagyok az ehhez hasonló dolgok iránt.

– Sohanapján kiskedden, borjúnyúzó pénteken lesz Julianne Westcottnak fiúja – szokta mondogatni.

– Majd ha piros hó esik! – tódítottam.

Lucille csak viccből ugratott ezzel, de valamit mégis tudott. Anyám árnyékában léteztem, akit a meghívások éltettek, akár kapta, akár osztogatta őket. Ő volt a társaság fénye. Kínosan ügyelt legendás szépségére, krémekkel és kenőcsökkel igyekezett késleltetni a napot, amikor az idő elrabolja tőle. És amikor megfakul, én leszek az utódja az előkelő társaságban. A ház asszonya. A feleség. A hasonmás. Nem térhetek le az általa kijelölt ösvényről.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jól begyakorolt szenvtelenségem éppen cserben hagyni készült, az elmémet betöltötték a Kyle-lal kapcsolatos gondolatok. A derűs pillantása, testi-lelki ereje. Ahogy a szája sarka magabiztosan és élénken felfelé görbült. Még az a kisujjnyi anyajegy is, amit oldalt, a nyakán fedeztem fel. Szaggatott képek villantak fel a képzeletemben arról, ahogy végigcsokolja a bőrömet. Hirtelen értelmet nyert a kamaszlányok titkos vihorászása, ami a tankönyvekbe rejtett lányregények olvasását kísérte.

De az álmodozásaimat megmérgezte Miss Ellis figyelmeztetése. Egyetlen szó: *pap*. Nem teljesen értettem, mit jelent, mivel egyetlen katolikust sem ismertem. Apa még csak nem is üzletelt velük, ha megtehetette. Úgy vettem ki, hogy a papok nem házasodhatnak. Cölibátust fogadtak. De vajon ez azt jelenti, hogy szerelmesek sem lehetnek?

– Julianne!

– Mindjárt lemegyek!

Felhagytam a duzzogással, és a ruhámat fehér blúzra és sötétkék szoknyára cseréltem, ami jobban illett egy kikötőben töltött naphoz.

A következő héten jutottam el Bootle-ba. Felvidítottam, és egyben kíváncsivá tettem Miss Ellist, aki átlátott erőtlen tiltakozáson, miszerint „csak látni akartam Charlest”. Azelőtt soha nem jöttem ki ide havi egy alkalomnál gyakrabban. Na, meg ott volt a ruha és a cipő...

– Ma az apám Astonjával jöttem – mondtam, magamhoz ragadva a beszélgetés irányítását, mielőtt a társalgás másfelé kanyarodhatott volna. – Elég modern gondolkodású az ilyen dolgokban.

– Értem.

– Persze azt hiszi, hogy a barátaimmal piknikezünk.